

LIZZIE VAN DEN HAM

Een eindeloze zomer

Een eindeloze zomer
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Lizzie van den Ham
Omslagontwerp en tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave september 2021
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK EEN

Eloise duwde de bril verder omhoog op de brug van haar neus en checkte tegelijkertijd de tijd op haar telefoon. Mooi zo, het was 3.37. Het vliegtuig landde pas over een kwartier.

Om de tijd te doden, bladerde ze door een boek over de architectuur van Gaudí. Bij elke andere gelegenheid zou ze met vriendinnen appen of een tijdschrift lezen, maar dit was haar eerste keer in Barcelona en hoewel ze de stad niet perse van binnen en buiten hoefde te kennen, wilde ze op zijn minst kennismaken met de geschiedenis zodat ze haar werk voor Troubadour Themareizen goed kon doen. En omdat ze een lichte obsessie voor geschiedenis had, had ze minstens tien boeken ingepakt.

Het werk bij het reisbureau beviel goed. Ze was nu al een paar jaar bezig en deed meestal de reizen naar Frankrijk, maar was dit keer door Bas Schulte, haar baas, gevraagd om een nieuwe reis naar Spanje te begeleiden. Dat kwam mooi uit,

want ze wilde haar cursus Spaans nu weleens uitproberen.

Dan, al zeven jaar haar beste vriend, was ook ergens op het vliegveld. Hij had zich ook ingeschreven voor de reis en aangeboden om met haar mee te vliegen naar Barcelona voor de groep zou komen, om haar gezelschap te houden. Maar sinds het vliegtuig vier uur geleden was geland, was hij overal geweest behalve aan haar zijde. De laatste keer dat ze hem had gezien, was hij aan de telefoon geweest met Noah.

Die twee hadden altijd ruzie en om eerlijk te zijn zou hun relatie gezonder zijn als ze gewoon vrienden waren. Het was geen geheim dat Eloise het al niets had gevonden dat ze op de uni zo'n stormachtige relatie waren begonnen, maar sinds ze bij elkaar woonden, was het hek helemaal van de dam. Iedereen met ogen in zijn hoofd kon zien dat 'toxisch' als woord was uitgevonden om de relatie tussen Dan en Noah te beschrijven.

Noah was kleinzielig en jaloers en dat was de oorzaak van hun onophoudelijke problemen. Dan wist dat heus wel, en elke keer als hij naar Eloise toe kwam voor advies, beloofde hij het op te geven, maar deed uiteindelijk altijd het tegenovergestelde.

Ze begreep het domweg niet. Hoe moeilijk kon het zijn voor iemand om te kiezen voor geluk? Om vrij te zijn? Maar misschien was het verbreken van een langdurige relatie niet zo makkelijk als ze dacht. Ze had dan ook niet echt veel ervaring als het op liefde aankwam.

Tijdens het kwartier dat ze nog moest wachten, leerde Eloise meer over de kenmerkende architectuur van Antoni Gaudí, de onfortuinlijke architect die onder de tram was gelopen en daardoor nooit meer zijn meesterwerk, de kathedraal de 'Sagrada Familia', af had kunnen maken. Ze was net verdiept in een artikel over de ongebruikelijke bouwmaterialen die de kunstenaar had gebruikt, toen haar telefoon trilde omdat ze

HOOFDSTUK EEN

een appje van Nora kreeg. Nora was een oud-klasgenootje van Eloise en was ook mee op reis, dus het was leuk dat ze nu hun vriendschap weer nieuw leven in konden blazen.

'Hé! We zijn er hoor! Kom je naar de bagageband?' las ze.

Eloise gooide het boek in haar tas, pakte het Troubadour Themareizen welkomstbord en ging naar de plek toe waar ze de hele groep zou ontmoeten.

Toen Nora Eloise zag, plooiden haar lippen zich in een brede grijns en omhelsde ze haar oude klasgenootje stevig.

'Leuk om je weer te zien!' zei Eloise, die bijna naar adem moest happen door de stevige omhelzing. 'Hoe was de vlucht?'

'Prima. Geen turbulentie of ander gedoe.'

Gelukkig duurde het niet lang voor iedereen zijn bagage had en ze naar de uitgang konden lopen, waar Eloise zich naast de hoofdingang positioneerde en besloot haar praatje binnen te houden. Daar was tenminste airco. Buiten was het al behoorlijk warm en de bus was er ook nog niet, had ze gezien. Die zou er straks wel staan. Spanjaarden hadden toch een iets ander idee bij "op tijd ergens zijn".

'Welkom in Spanje. Mijn naam is Eloise Hillers,' stelde ze zichzelf voor, terwijl ze het bord weer naar beneden liet zakken en half in haar tas wegstopte. 'Zoals jullie al geraden hebben, ben ik de reisleidster van Troubadour en ik moet ervoor zorgen dat jullie de komende tijd een aangenaam verblijf hebben.'

De namen op de lijst waren gelukkig allemaal anders, dan kon ze geen mensen door elkaar halen. Ze zag een gezin staan: Casper en Marian Bartels met drie tienerkinderen, een stel, Pim en Sarah, een zekere Liam die alleen reisde... Terwijl ze praatte, telde ze koppen en besepte al snel dat er twee mensen ontbraken. Ze wierp een vluchtige blik op haar lijst om haar vermoeden te bevestigen en inderdaad, er stonden hier maar

dertien mensen in plaats van vijftien. Waarschijnlijk waren ze hun bagage nog aan het halen, dus wendde ze zich tot Dan.

‘Kun jij ze alvast naar de plek brengen waar de tourbus straks staat?’ Vanuit haar ooghoeken zag ze op dat moment een jongeman en een vrouw van ongeveer dezelfde leeftijd bij de bagageband vandaan komen, die zoekend om zich heen keken. ‘Oh, laat maar.’

Ze hield het bord weer even omhoog en zwaaide. De man knikte haar toe en pas toen hij dichterbij kwam, realiseerde ze zich dat hij haar bekend voorkwam. Te bekend.

Nee. Was dit een grap? Uit alle reisbureaus in Nederland moest hij déze kiezen? Het was verdorie toch niet mogelijk dat Tim van Dalen een van de mensen in haar groep was? Behalve dat het wel zo was. Hij had nog steeds die zelfverzekerde houding en jongensachtige grijns als hij op de middelbare school had gehad. Oh mijn God. Wat moest ze nu doen?

‘Sorry dat je even op ons moest wachten,’ zei hij, en de uitdrukking op zijn gezicht verraadde niets. Als hij haar al herkende, verborg hij het goed. ‘Ik neem aan dat dit de groep is van Troubadour.’ Zijn blik gleed naar het bord, dat ze halfslachtig weer uit haar tas had getrokken.

‘Dat klopt.’ Ze schraapte haar keel. ‘De bus staat buiten. Volg mij maar.’

Eloise leidde ze naar de bus, maar om de een of andere reden voelde ze Tims blik in haar rug. Of was dat gewoon paranoia? Dat moest haar fantasie zijn die op hol sloeg. Er was geen goede reden voor hem om zich háár te herinneren, niet na al die jaren. Het lelijke eendje van de middelbare school. Het kleine, nerderige zusje van Saskia, zijn grote liefde van destijds. En niet te vergeten: hij had drie klassen hoger dan Eloise gezeten. Niets aan haar uiterlijk was erg opvallend, dus Tim kon zich

HOOFDSTUK EEN

vast niet herinneren haar ooit gezien te hebben. Als hij bij hen thuis langs was gekomen om met Saskia af te spreken, had ze er meestal voor gezorgd dat ze de deur uit was of dat ze op haar kamer huiswerk zat te maken. Ze had geen zin om het mikpunt van zijn spotternij te worden.

Godzijdank was de middelbare school verleden tijd. Wat er zoal was gebeurd toen ze domme tieners waren, lag achter hen. Nu waren ze volwassen en konden ze zich gedragen als beschaafde mensen tijdens de reis. Dus dat was precies wat Eloise zou doen: professioneel zijn en de wrok laten varen die ze als middelbare scholier had gekoesterd.

Op de parkeerplaats liep ze naar de bus toe, die er inmiddels gelukkig wél stond, en wachtte op de toeristen die in de bus stapten. Terwijl ze allemaal het trappetje opliepen, dwong Eloise zichzelf een vriendelijke glimlach in Tims richting te werpen. Hij was aan het praten met de jonge vrouw, die vast zijn vriendin was, en hij moest wel iets grappigs hebben gezegd, want ze hield haar buik vast in een poging haar lachen te bedwingen. Het leek erop dat hij totaal geen aandacht aan haar besteedde, dus ze wendde haar blik af en een enorme opluchting ging door haar heen.

Toen iedereen een zitplaats had gevonden, ging Eloise naast Nora zitten om nog wat bij te praten. Het bleek dat Nora inmiddels veganist was, voor de sportafdeling van een hogeschool in Amsterdam werkte en een persoonlijk *lifestyle blog* had. Behalve haar uiterlijk was er niet veel aan haar veranderd. Haar platinablonde haar was kortgeknipt tot haar kin en ze was iets dikker geworden, maar niet veel. Haar korte jurkje liet ongelooflijk strakke benen zien. Al met al was ze nog steeds dezelfde Nora Jansen, het meisje dat haar altijd de oren van haar hoofd had gekletst bij biologie.

‘Mijn vriend kon geen vrij nemen van zijn werk. Ik zweer je dat die gozer twee keer de tijd werkt waarvoor hij betaald wordt,’ klaagde ze. ‘Dus stel je mijn verbazing voor toen Troubadour me een e-mail stuurde waarin stond dat Eloise Hillers mijn reisagent zou zijn. Ik had zoiets van, hoe groot is de kans dat dát gebeurt? Ik wilde het afdoen als toeval, maar ik kon het gevoel niet van me afschudden dat je Elly was, mijn vriendin van school. Ik wist toen al meteen dat ik contact met je moest opnemen, dus zocht ik je op op Facebook.’

‘Ik weet het,’ grinnikte Eloise.

Nora overdreef. Ze waren niet echt vriendinnen geweest op de middelbare school en Eloise had zelfs een beetje spijt gehad dat Nora haar projectpartner was geweest in het laatste jaar. Wat ze ook probeerde, ze kon Nora en haar geklets niet indammen, en meestal was ze daardoor altijd een van de eersten die wist wie met wie verkering had. Nora had het haar missie gemaakt om van alle laatste roddels op de hoogte te zijn, meer nog dan om een diploma te halen. Dat laatste was trouwens wel gewoon gelukt.

Maar wat Eloise niet had begrepen was waarom Nora naast háár was komen zitten toen mevrouw Fischer zei dat ze duo’s moesten vormen. Eerst dacht ze dat Nora gewoon had beredeneerd dat het slim was om een nerd als projectpartner te hebben. Maar dat bleek niet het geval te zijn toen ze ook na het project met elkaar bleven omgaan en Nora haar allang niet meer nodig had.

De andere reden kon zijn geweest dat Nora Jansen geen échte vriendinnen had. Ze kende weliswaar iedereen op school en iedereen kende haar, en als aanvoerster van het meisjesvolleybalteam organiseerde ze ook allerlei feestjes waar alle coole mensen naartoe kwamen, maar toch. Een

HOOFDSTUK EEN

hartsvriendin had ze niet gehad.

Nora draaide zich iets om in haar stoel en liet haar stem een beetje dalen toen ze siste: 'Dat is toch Tim van Dalen? Van school vroeger?'

Eloise knikte. 'Ja. De ex van mijn zus.'

'Hm. Ik vond het altijd maar een kwal, eerlijk gezegd.'

'Ja, dat vond ik van mijn zus ook,' beaamde Eloise, wat haar een grijns van Nora opleverde.

'En hoe zit het met jou? Heb je een relatie?' vroeg ze toen.

'Nope.' Eloise schudde haar hoofd. 'Geen vriendje.'

'Zeg je me nu dat je vrijgezel bent?' Haar ogen werden groot. 'Hoe is dat mogelijk?'

'Mazzel?' zei Eloise. Dat was wat ze meestal zei als iemand ernaar vroeg. De meesten lieten het daarbij omdat ze het sarcasme duidelijk aanvoelden, maar Nora niet. De nieuwsgierige blik op haar gezicht weigerde te verdwijnen.

'Ik voel dat daar een verhaal achter zit.'

Inwendig kreunde Eloise. 'Misschien?' De bus was inmiddels tot stilstand gekomen en ze gebaarde naar het hoge gebouw. 'We zijn er. Dit is ons hotel.'

Eloise zorgde ervoor dat het inchecken in goede banen verliep en voordat iedereen naar zijn of haar kamer verdween, herinnerde ze hen eraan dat de groep elkaar over twee uur zou ontmoeten voor het diner. Ze knikten allemaal, behalve Nina, Mia en Liz, de blonde drieling, die onder elkaar stonden te fluisteren.

'Moeten we allemaal naar het diner komen?' zei Liz, de langste van de drie, net toen Eloise van plan was de instructies te herhalen. Ze wierp een blik op haar zussen. 'Room service vind ik ook prima.'

'Ja,' zei Eloise, terwijl ze Liz haar liefste glimlach schonk. 'Het

is een goede manier om de groep beter te leren kennen. Vind je ook niet?’

Ze barstten allemaal in lachen uit en Eloise voelde een steek door zich heen gaan. De drieling was drieëntwintig jaar, twee jaar jonger dan zij, en toch hadden ze de macht om haar zich klein te laten voelen. Hoe moest ze de avond doorkomen, laat staan de tien dagen dat ze met deze cheerleader-achtige meiden opgescheept zat? Argh. Had ze nu maar met haar collega Joost kunnen ruilen, dan had ze nu met allerlei natuurminnende hikers met baarden en lelijke fleecetruien in Zweden gezeten. Lekker rustig.

Toen ze weer opkeek, lachten ze nog steeds en voordat Eloise weer medelijden met zichzelf kon krijgen, realiseerde ze zich dat ze naar iets op Mia’s telefoon keken. Oké, ze waren haar misschien niet aan het uitlachen met hun getetter, maar dat was geen excuus om haar gezag te ondermijnen.

‘Best hoor, als jij het zegt,’ zei Liz toen ze eenmaal weer gekalmeerd waren.

‘Krengen,’ mompelde Eloise bijna onhoorbaar toen ze de meiden zag weglopen. Gezien de aard van haar beroep was het niet ongewoon om zo nu en dan onbeschofte klanten tegen te komen, maar meestal was dat maar één persoon in de groep. Deze keer stond ze tegenover een legertje van drie zussen die zich als *privileged bitches* gedroegen.

‘Elly?’ hoorde ze op dat moment. Eloise bevroor ter plekke toen het besef doordrong dat het Tim was die tegen haar praatte, en dat hij dus nog wél wist wie ze was.

Slechts heel weinig mensen noemden haar bij die naam. Een paar mensen met wie ze op school had gezeten, of haar familie. Op de universiteit had ze erop gestaan om bij haar volledige naam genoemd te worden, deels omdat het

HOOFDSTUK EEN

volwassener klonk en ook omdat ze een nieuw leven had willen beginnen, wanhopig op zoek naar een nieuwe start waarin ze geen sukkelige nerd met bril en beugel was.

Ze draaide zich langzaam om. Ze zou nog liever in een pan paëlla springen dan met hem praten, maar ze moest zich professioneel opstellen. 'Ja?'

Tim stond met zijn handen onhandig in de zakken van zijn broek gestoken. Een verwarde uitdrukking was op zijn gezicht te lezen en hij keek haar met half toegeknepen ogen aan. Shit. Ze was vergeten hoe mooi die blauwe ogen waren, en hoe vaak ze stiekem naar hem gekeken had met zijn blonde haren en zijn gebruinde huid als hij het niet kon zien.

'Elly Hillers, toch? Sorry, ik herkende je eerder niet zo snel,' zei hij. 'Je bent nogal veranderd. Heel erg, zelfs.'

Wat betekende dat nu weer? Was ze op een goede manier veranderd of...? Ze wilde het dolgraag vragen, maar ze hield mooi haar mond erover dicht.

'Geen probleem,' zei ze, en ze gaf zichzelf een mentaal schouderklopje vanwege haar afstandelijke toon. 'De middelbare school is ook al lang geleden.'

'Ja,' stemde hij aarzelend in.

Eloise keek om zich heen en besepte dat ze, afgezien van de receptioniste, de enige mensen in de lobby waren. Zelfs die vriendin van hem, Tasha, was nergens te zien. Hoe had hij haar zover gekregen om af te druipen? Ze hing de hele tijd om hem heen. Had hij een excuus verzonnen om achter te blijven zodat hij haar onder vier ogen kon spreken? Die gedachte klonk romantisch, maar ze stopte mezelf voordat ze zijn acties verder zou analyseren. Dat kon niet gezond zijn.

Er hing een ongemakkelijke stilte in de lucht die ze koppig weigerde te vullen. De manier waarop Tim haar uiterlijk zo

openlijk beoordeelde, maakte haar ongemakkelijk, maar ze dwong zichzelf het oogcontact niet te verbreken.

Hij keek als eerste weg en schraapte zijn keel om iets te zeggen, maar Dan koos exact dat moment om aan Eloises zijde te verschijnen en haar een speels duwtje te geven. Ze was opgelucht voor de onderbreking, maar teleurgesteld dat ze nu niet te horen zou krijgen wat Tim wilde zeggen. Had hij sorry willen zeggen voor zijn wanstaltige gedrag van destijds? Of wilde hij dat ze tijdens het eten bij zouden praten over middelbareschool-dingen, of Saskia? Wie weet was hij nieuwsgierig hoe het met haar zus ging.

‘Sorry dat ik stoer.’ Dan wierp Tim een verontschuldigende blik toe. ‘Maar ik heb deze dame echt even nodig. Noodsituatie met de kamer.’

‘Nee, geen probleem hoor.’ Tim glimlachte en draaide zich naar Eloise toe. ‘Ik spreek je nog wel.’

Toen hij de lift instapte en de deuren eenmaal dichtgleden, wendde ze zich tot Dan. ‘Wat is er met jou aan de hand?’

‘Hij is lekker, zeg,’ antwoordde hij dromerig.

‘Wie?’

Dan gaf haar een ongelovige blik. ‘Die jongen waarmee je aan het flirten was. Jammer dat hij niet voor mijn team speelt, anders had ik...’

‘Je hebt een vriendje,’ protesteerde ze. ‘En we waren niet eens aan het flirten.’

‘Oh alsjeblieft. Je had moeten zien hoe schuldig je keek.’ Zijn mond krulde omhoog in een grijns. ‘Maar ik vergeef je.’

De pijnlijke herinneringen aan Tim tijdens haar schooltijd kwamen in alle hevigheid terug. Hij was echt een eikel geweest, maar eerlijk: wel een heel sexy eikel. Of hij nu veranderd was of niet (en dat was hoogst onwaarschijnlijk), dat deed er niet

HOOFDSTUK EEN

toe. Haar taak was om ervoor te zorgen dat hij van zijn reis genoot, niet om hun geschiedenis te herhalen of dingen dit keer anders te doen.

‘Het zal wel.’ Eloise rolde met haar ogen voor een dramatisch effect. ‘Dus, ben je nog van plan me te vertellen waar dit over gaat?’

‘Over Noah,’ zei hij terwijl ze door de gang liepen. Eloise keek naar de deurnummers en stopte bij 309. Ze greep naar de sleutelkaart en deed de deur open zodat zij en Dan een privé-plek hadden om te kunnen praten.

De kamer van Dan lag naast die van haar. Dat had hij kunnen regelen nadat hij de receptioniste met zijn meest flatteuze glimlach had geïmponeerd. Eloise was altijd een tikje jaloers op zijn charme, die op bijna iedereen werkte, en met name op vrouwen. Dan kon namelijk heel goed doen alsof hij niet gay was, op de een of andere manier. Haar beste vriend had het mooiste gezicht dat ze ooit bij een man had gezien. Het was onmogelijk om je niet te verliezen in die betoverende, groene ogen of geboeid te raken door de glimlach die twee kuiltjes in zijn wangen veroorzaakten. In combinatie met zijn lange gestalte en een lichaam dat elke dag bij zonsopgang al in de sportschool stond, kon hij gemakkelijk voor een filmster worden aangezien.

Eloise ging op het keurig opgemaakte bed zitten en trok haar knieën op naar haar borst. ‘Wat heeft hij dit keer nu weer gedaan?’

‘We hadden een meningsverschil en alles escaleerde nogal, en we zeiden dingen die we niet meenden.’ Hij wierp een blik op zijn handen.

‘Zeg dan sorry.’

‘Het is nogal moeilijk om die dingen terug te nemen,’ zei

hij en hij kwam bij Eloise op het bed zitten. ‘Op een gegeven moment suggereerde hij dat het misschien geen goed idee meer was om samen te wonen en... ik was het misschien met hem eens.’

Dat was niets nieuws. Elke keer als ze zo’n verhitte ruzie hadden, pakte Dan zijn spullen en sliep een paar dagen bij haar op de bank. De week daarop stond Noah bij Eloise op de stoep, Dan smekend om bij hem terug te komen. Eén blik op Noah’s verfromfaaide toestand en haar beste vriend zou zijn verontschuldiging aanvaarden en dan zou het weer voor drie maanden goed komen. Dan zou bij hoog en bij laag zweren dat hij nog nooit zó gelukkig was geweest. Dat zou een tijdje zo blijven, tot Noah’s paranoia weer de kop opstak en de volgende ruzie uitbrak.

Het was een cirkel die nooit werd doorbroken, dus toen Eloise naar Dan zat te luisteren, was ze niet al te verbaasd over de gang van zaken.

‘Was het wel zo’n goed idee om met je vriendje samen te gaan wonen?’ Meteen had ze spijt van die woorden. Als beste vriendin hoorde ze niet te oordelen. Zelfs als de andere partij om advies vroeg en het tegenovergestelde deed, mocht ze niet boos op hem zijn, of erger nog, ‘Ik zei het je toch’ zeggen. Wat Dan op dat moment nodig had was troost en de geruststelling dat het goed zou komen.

Gelukkig was Dan niet beledigd door die woorden. ‘Eloise, ik heb hem gezegd dat ik het uit wilde maken.’

‘Je... huh, echt?’

Dat was nog noóit gebeurd. In al de jaren dat ze Dan kende, was het elke keer dat het uitging niet echt op die manier uitgesproken. Een van hen zou op dramatische wijze de kamer uitstormen in het midden van een ruzie en ze zouden

HOOFDSTUK EEN

dagenlang niet met elkaar praten. Het feit dat Dan er deze keer écht om vroeg, was nieuws.

‘Ja,’ zei hij. ‘En ik weet niet zeker of ik het over een paar dagen nog meen.’

‘Nou, wat was zijn reactie?’

‘Hij zei dat een pauze misschien was wat we nodig hadden.’

‘Is dat wat je wilt?’ vroeg ze voorzichtig. ‘Een punt zetten achter een vijf jaar lange relatie?’

‘Als je het zo zegt, klinkt het alsof ik ga scheiden.’ Hij lachte en stopte toen, zijn gezicht verkrampend in een gepijnigde uitdrukking.

‘Wat is er? Wat is er mis?’

‘Hij wilde me ten huwelijk vragen,’ zei hij. ‘Ik had de ring per ongeluk al gezien. En ik wilde wachten met het afkappen tot ik terug was in Amsterdam, maar we hebben ruzie gekregen en het floepte er zomaar uit.’

Noah stond bekend om zijn grote gebaren, van om drie uur ‘s nachts op Eloises deur kloppen om te eisen dat ze hem binnenliet met de opmerking dat hij de politie zou bellen om te zeggen dat ze cocaïne in haar appartement had, tot het afwijzen van een goedbetaalde baan in Duitsland omdat hij niet van Dan gescheiden wilde worden. Het was waarschijnlijk dat er al dagen een ring in een of ander luxe doosje klaar had gelegen.

‘Heb je het uitgemaakt nádat hij je over de ring vertelde of ervoor al?’

‘Erna,’ antwoordde hij. ‘Ik ga hier spijt van krijgen, zeker?’

‘Nee.’ Eloise pakte zijn hand en kneep erin. ‘Als je had gewacht, zou dat je beoordelingsvermogen hebben beïnvloed. Maar die euforie zou na een tijdje zijn uitgewerkt en jullie relatie zou weer in zijn oorspronkelijke vorm zijn teruggekeerd, namelijk een hoop jaloers gekibbel en strijd. Het is toch veel

erger om een verloving af te zeggen dan een relatie te verbreken die nog in een vroeger stadium is?’

Dat leverde haar een voorzichtige glimlach op. ‘Je hebt ook wel gelijk. Dat zou meer klote zijn geweest.’

‘Het komt wel goed met je. Ik beloof dat ik je op zal beuren met drank als je depressief bent, al is dat helemaal mijn ding niet.’ Ze klopte hem op zijn schouder en stond op van het bed. ‘Oké. En help me nu maar met een outfit uitkiezen, want waar ben je anders een *gay best friend* voor?’

Dan rolde met zijn ogen. ‘Oh, wat lekker stereotypisch weer. Waarom heb je dat eigenlijk nodig? Jij geeft toch helemaal niet om je opdoffen? Of is dat omdat je nu als reisleidster wat netter voor de dag wil komen?’

‘Zoiets, ja,’ mompelde Eloise. Hoe stom het ook was, ze wilde dat Tim haar er geweldig uit vond zien en zich zou verbazen over hoe ze was opgebloeid sinds de middelbare school. Natuurlijk hoefde ze verder niets met hem te maken te hebben, maar na al die jaren van onzichtbaarheid (die ze trouwens zelf had verkozen) wilde ze dit keer stralen en indruk op hem maken. Al was het alleen maar vanavond.

HOOFDSTUK TWEE

Een uur later ging Eloise naar beneden en trof daar Nora al aan. Ze zat aan een tafel met Pim en zijn zwangere vrouw, Sarah. Ze bestudeerden hun menu's in diepe concentratie en keken nauwelijks op toen Eloise zich op de stoel naast Nora liet glijden.

'Wauw. Je ruikt lekker,' complimenteerde die Eloise. 'Nieuw parfum?'

'Ja! Dank je.' Eloise glimlachte en probeerde zichzelf uit alle macht voor te houden dat ze geen moment aan Tim had gedacht toen ze het opdeed.

Nora knikte en staaarde weer naar haar menu. 'Dus, moeten we eigenlijk begrijpen wat we gaan bestellen? Ik bedoel, al deze namen klinken behoorlijk deftig en hoewel ik graag de volledige Spaanse ervaring zou meemaken, wil ik niet iets verschrikkelijks bestellen.'

'Het is onmogelijk te zeggen wat bij wat hoort. Alles is in het Spaans,' antwoordde Pim. 'Maar het personeel moet je helpen

beslissen. Gelukkig voor jou houden mijn vrouw en ik ervan om andere culturen te bestuderen...'

Hij werd onderbroken door een ruzie aan de tafel naast de hunne, waar Casper en Marian Bartels zaten met hun tieners: Josh, Ben en Hailey. De kinderen maakten onderling ruzie terwijl de volwassenen hen probeerden te negeren.

'Jij bent begonnen, Hailey!' schreeuwde Josh. 'Wanneer gaan mensen beseffen dat je niet de perfecte dochter bent?'

'Ja, we zijn op deze saaie reis omdat jij het voorstelde,' antwoordde Ben. 'Is het niet bij je opgekomen dat de rest van ons misschien zelf plannen had voor de zomer? Niemand zit te wachten op stomme culturele dingen!'

'Ik vergat dat jouw idee van plezier naar domme feestjes gaan is,' antwoordde een al even boze Hailey. 'Het spijt me dat ik je voor de verandering eens iets anders heb laten doen. Je een beetje uit je *comfort zone* wilde halen. Ik dacht dat je misschien iets wilde leren, maar ik heb me blijkbaar vergist.'

'Dus we moeten op onze blote knieën dankjewel tegen je zeggen?' spotte Ben.

Hun ruzie deed herinneringen aan Eloises eigen jeugd opkomen, maar die stopte ze weg. Dit was niet het moment. Ze moest iets doen aan de boze tieners voor er gasten last van zouden krijgen. Aan hun gezichten te zien, kon het Casper en Marian niet schelen of ze een scène maakten. Of wie weet konden ze er niets aan doen omdat die kinderen hondsbrutaal waren. Het laatste leek waarschijnlijker.

'Dit is dus waarom ik nooit kinderen wil,' mompelde Nora en wierp toen een verontschuldigende blik op Sarah. '*No offense.*'

'Ik kan je beloven dat ze de volgende keer dat je ze ziet de meest lieve mensen op aarde zullen zijn,' zei Sarah. 'De puberteit is de ergste nachtmerrie van elke ouder, maar als die